

„Saafremt der som Følge af Forlængelsen af Laanetiden og dermed af Tiden for det solidariske Ansvars Bestaaen skulde opstaa nogen Risiko for de efterstaaende Panthavere, som de efter T. L. § 41, 3die Stykke, ikke er forpligtet til at bære, bærer Reservefonden og subsidiært Staten de af denne Risiko følgende Tab.“

Det vilde maaske være det klareste at benævne Lovforslagets Bestemmelse som § 1 og de ovenfor foreslaaede Bestemmelser som henholdsvis §§ 2 og 3, saaledes at disse samlede kommer til at lyde saaledes:

§ 2.

De af Hypoteklaanefondens Debitorer, der opnaar Lempelse i Afdragsvilkaarene efter foranstaaende Bestemmelse, skal i en Erklæring til Fonden forpligte sig til at underkaste sig de privatretlige Retsvirkninger, der maatte følge af den tilstaaede forlængede Laanetid.

§ 3.

Saafremt der som Følge af Forlængelsen af Laanetiden og dermed af Tiden for det solidariske Ansvars Bestaaen skulde opstaa nogen Risiko for de efterstaaende Panthavere, som de efter T. L. § 41, 3die Stykke, ikke er forpligtet til at bære, bærer Hypoteklaanefonden og dens Skyldnere efter de i Lov Nr. 33, 28. Februar 1927 givne Regler de af denne Risiko følgende Tab.

Hypoteklaanefonden *behøver* som Kreditor efter det ovenanførte ikke for sin egen Skyld at faa Efterpanthavernes Samtykke, da Fonden stadig bevarer sin Pantetret ogsaa for de Afdrag, hvormed den giver Henstand. Men naturligvis bør Fonden i sine Debitorers Interesse foranledige disse til i videst muligt Omfang at skaffe sig Efterpanthavernes Samtykke. Imidlertid kan der let opstaa Tilfælde, hvor det er umuligt at skaffe dette Samtykke, f. Eks. fordi Efterpanthaveren er paa en længere Rejse eller er en Kværlant, eller Efterpanthaveren vil benytte sig af Situationen til at afpresse Debitor Fordele, f. Eks. Renteforhøjelse, større Afdrag, hvorved de ved Loven tilsigtede Lempelser let kan blive illusoriske. I saadanne Tilfælde bør Fondens Direktion have det i sin Magt at se bort fra saadant Samtykke, hvilket den ogsaa trygt kan gøre, naar den i alle Tilfælde har sikret sig den i ovennævnte § 2 foreskrevne Erklæring.

Ej heller *behøver* Hypoteklaanefondens Direktion at indhente Efterpanthavernes Samtykke i Anledning af det forlængede solidariske Ansvar, da disse Panthavere er fuldt sikrede i saa Henseende ved ovennævnte § 3. Ogsaa Fremskaffelsen af dette Samtykke vilde ellers i flere Tilfælde kunne give Anledning til uheldige Afpresninger, Kværlants og tvivlsomme Processer.

De allerfleste eller maaske endog alle Debitorer vil sikkert søge de i Lovforslaget hjemlede Lempelser. Men skulde der være enkelte, der ikke ønsker Lempelser, er der ingen Grund til at give særlige Regler for dette forsvindende Mindretal, da de formentlig, ogsaa med Hensyn til det solidariske Ansvar, maa være undergivet de til enhver Tid gældende, af Indenrigsministeriet godkendte Vedtægter, se de nugældende Statutters § 51, jfr. i øvrigt som Fortilfælde Lov Nr. 120 af 29. Marts 1920.

Med Ærbødighed

Vinding Kruse.